

Tragedie vodníkova

Helena Vondráčková

Je to prastarý zvyk v našem rodu,
že po tučném hodu
užíváme zaživací sodu,
z vodovodu vodu.

Tuhle zase byl rodinný podnik,
vodovod však přestal fungovat.
Vrazím tam drát,
vylít na mě vodník,
začal mi ten drát brát.

Mít vodníka v bytě, to je tíseň,
ničí koberec z kokosů,
kape vodu z obou šosů,
na ubrusu sráží rosu ba i plíseň.

A před domem lidí plný chodník,
děti mi v komoře pláčí,
prý slyšely na pavlači,
že jsou u nás vyzvědači,
žádný vodník.

Nechte si lejstra,
já chci svobodu,
řek vodník
a šup do vodovodu.

Do bytu mi vtrhla policie,
že prý těm bajkám nevěří
a už jsou tu reportéři,
od filmu operatéři,
jak prý žije.

Tu však pod vlivem rostoucí fámy,
začly chodit dámy.
Jedny od něj chtěly autogramy,
jiné bydlet s námi.

Došly i anonymní dopisy,
od vodárenské správy spisy.
Od obdržení do osmého dne
ať zaplatím vodné.

Náhle vodník vyzná služce lásku,
drhne za ní šosem schody,
služka sdílí jeho svody,
v noci chodí kolem vody
na procházku.

Na svatbu však ani pomyšlení,
nemá potvrzení daní,
křestní list, konskripční,
ani důkaz tady není, že byl na cvičení.

Nechte si lejstra,
já chci svobodu,
řek vodník

a šup do vodovodu.

Bojím se, že to služku zahubí,
kudy chodí, tudy skučí,
dítě jí brečí v náručí,
kdežto otec smutně bručí
zase v potrubí.